

Мр. М и л и ц а Ј а к ш и ћ , архитект - урбанист

Милица Јакшић рођена је 3. октобра 1937. у Београду, у породици интелектуалаца, у којој се гајила љубав према архитектури, књижевности и музици. Цео живот - осим ратних година 1941 - 1944. - провела је у Београду, где и данас живи у старој породичној кући у Кајмакчаланској улици, са супругом Ратомиром - архитеком и синовима Милошем - музичарем и Марком - апсолвентом архитектуре. За Београд и за Звездару везан је и највећи део њених животних интересовања и активности.

Школовала се у Београду. Основну школу завршила је у Школи број 14 "Цар Душан" у Улици 21. дивизије. Основно музичко образовање стекла је у Школи "Владимир Ђорђевић". Матурирала је 1956. у Седмој београдској гимназији у Улици Милана Ракића. Дипломирала је 1961. на Архитектонском факултету у Београду, на коме је 1977. одбранила и магистарску тезу "Хумана размера и доживљај простора у савременом граду", везану за пример локалитета Боров парк.

Професионално се бави урбанизмом од 1961. Готово цео радни век провела је у Урбанистичком заводу Београда, радећи на урбанистичком пројектовању, детаљном и регулационом планирању и ликовно - амбијенталним истраживањима. Најзначајнији радови су јој: детаљни урбанистички планови Коњарника (1965.), Вишњице (1978.) и обале Дунава у Земуну (1990.), Регистар амбијенталних вредности Старог Београда (1966.), Истраживање просторних и амбијенталних потенцијала Косанчићевог венца (1978 - 1990.), Истраживање значајних јавних урбаних простора Београда (1995 -2002.), као и вишегодишња Истраживања везана за Парк - шуму Звездара (1978 - 2006.).

Паралелно са радом у Урбанистичком заводу држала је предавања из урбанизма у Вишој геодетској школи у Улици Милана Ракића (1987 -1995.). Од 1963. ангажована је у урбанистичким друштвено - стручним асоцијацијама. Између осталих задужења била је и председник Урбанистичког друштва Београда (1968 -1970.), председник Урбанистичког савеза Србије (1983 - 1984.) и председник Урбанистичког савеза Југославије (1986 -1989., као прва жена на тој дужности). Од 2003. је члан Инжењерске коморе Србије.

За допринос стручном, научном и практичном унапређењу просторног и урбанистичког планирања добила је признања: Од Скупштине града Београда - Спомен плакету (1969.); од Урбанистичког савеза Југославије - Диплому (1973.) и Златну значку (1986.); од Урбанистичког савеза Србије - Награду "Михаило Радовановић" (2000.), Велику награду "Емилијан Јосимовић" (2005.) и Велику награду "Истакнути појединци" (2005.).

Бави се литерарним и ликовним стваралаштвом и стручном публицистиком почев од гимназијских дана. Добитник је више средњошколских и студентских литерарних признања, од којих три Октобарске награде (1956 -1961.). Аутор је више десетина текстова у стручним часописима "Архитектура - урбанизам", " Урбанизам Београда", "Гласник Друштва конзерватора Србије" и другим, као и многих прилога стручним саветовањима у земљи и иностранству. Као члан редакције "Урбанизма Београда" уредила је прелом више бројева овог часописа. Њеним цетежима илустроване су књиге о Београду ("Кућа на брду", "Периферија код Цветка", "Код два бела голуба"), као и разне стручне публикације и урбанистички елаборати.

Бави се истраживањем амбијенталних вредности Београда и других градова кроз специфичну синтезу ауторских ликовних и литерарних исказа. Од 1991. презентира своје радове на Салону урбанизма у Нишу, на скуповима и изложбама у Београду, Новом Бечеју, Кикинди, Ивањици. Добитник је награда Салона урбанизма за рад "У трагању за урбаним континуитетом: цркве у Београду" (1996.) и за књигу "Михољско лето старог Београда" (2000. за "специфичан ликовни и поетски споменик старог Београда који нестаје пред нашим очима").